

HET KWAM VAN MARS

*Een sci-fi thriller over ontdekking, oorsprong en de waarheid
achter de mensheid.*

Philip WDW

DISCLAIMER

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is fictie. Namen, personages, organisaties, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

Eerste druk: 2026

Titel: HET KWAM VAN MARS

Auteur: Philip WDW

Omslagontwerp: Philip WDW

INHOUDSTAFEL

HET KWAM VAN MARS

PROLOOG

De Verloren Transmissie

DEEL I — DE REIS NAAR DE RODE PLANEET

1. De Lancering
 2. Zes Maanden Stilte
 3. De Droom van Mercer
 4. Het Signaal uit Erebus
 5. Het Zwarte Object
 6. De Donkere Kant van Mars
 7. De Stem in de Stilte
 8. De Rode Planeet
 9. De Afdaling
 10. Sector Erebus
-

DEEL II — DE VERLOREN STAD

11. De Luchtsluis
 12. Eerste Voetstappen
 13. De Zwarte Piramide
 14. De Wachters in de Storm
 15. De Oude Steengroeve
 16. De Onmogelijke Inscripties
 17. De Hal van Gezichten
 18. De Kaart van de Aarde
 19. De Tempel Onder het Zand
 20. De Eerste Mens
-

DEEL III — DE WAARHEID VAN MARS

21. De Verborgene Archieven
22. Project Daedalus
23. De Exodus naar Aarde
24. Waarom Mars Stierf
25. Het Netwerk Onder de Planeet
26. De Zwarte Machine
27. De Stad Die Leeft

- 28. De Stem Onder Erebus
 - 29. De Geometrie van de Piramides
 - 30. Het Signaal naar de Aarde
-

DEEL IV — DE ONTWAKING

- 31. De Infectie
 - 32. De Verloren Bemanning
 - 33. De Wachters Ontwaken
 - 34. De Rode Storm
 - 35. De Ondergrondse Zee
 - 36. Het Bewustzijn
 - 37. De Laatste Deur
 - 38. Wat Onder Mars Wacht
 - 39. De Keuze van Elias
 - 40. Het Einde van Erebus
-

EPILOOG

De Kamer Onder Gizeh

PROLOOG

Verloren transmissie

15 oktober 1987

NASA Deep Space Monitoring Facility

Nevada Desert

De wind joeg die nacht als droog schuurpapier over de verlaten vlaktes van Nevada. Kilometers rond het complex bestonden uit niets anders dan steen, zand en duisternis. Geen steden. Geen verkeer. Alleen eindeloze zwarte woestijn onder een hemel vol koude sterren. Precies daarom had NASA deze plek gekozen.

Ver weg van mensen. Ver weg van vragen. Diep onder de grond, verborgen achter meters beton en beveiligde deuren, lag Deep Space Monitoring Facility Theta-9: een installatie die officieel niet bestond op publieke kaarten. Dr. Harold Bennett werkte er ondertussen al bijna twaalf jaar. En in al die jaren had hij nog nooit echte angst gevoeld binnen deze muren. Tot vanavond. De controlekamer baadde in zwak groen licht afkomstig van tientallen oude monitoren en oscilloscoopschermen. De lucht rook naar warme elektronica, koffie en vermoeidheid. Overal klonk het constante gezoem van computersystemen en magnetische bandrecorders die onafgebroken signalen vanuit de ruimte analyseerden.

Normaal verliepen nachtdiensten hier doodsaaï. Temperatuurmetingen. Seismische data. Kosmische achtergrondruis. Maar sinds 22:14 uur was niets nog normaal.

Bennett zat roerloos achter zijn console terwijl een vervormde opname opnieuw door de speakers van de controlekamer kraakte. Ruis. Niet gewone elektronische storing. Dit geluid voelde verkeerd. Dieper.

Alsof het signaal niet simpelweg door de ruimte reisde, maar zich eerst door kilometers steen, stof en stilte had moeten wringen voordat het uiteindelijk de aarde bereikte. Technicus Laura Mitchell zat enkele meters verder achter een analyseterminal en keek zichtbaar gespannen naar de bewegende frequentielijnen op haar scherm.

“Dit stuk opnieuw?” vroeg ze zacht.

Bennett antwoordde zonder op te kijken.

“Vanaf minuut zevenentwintig.”

Laura drukte op PLAY. Het zware bandapparaat klikte mechanisch terwijl de opname opnieuw begon af te spelen. Eerst alleen ruis. Daarna droge elektronische tikken. Korte pulsen. Bennett voelde onmiddellijk opnieuw dezelfde spanning in zijn borst opbouwen toen het patroon terugkeerde. Drie korte signalen. Pauze. Drie langere. Pauze. En opnieuw. Laura keek op van haar scherm.

“Dat ritme zit overal in de transmissie.”

Bennett zei niets. Want hij wist dat zij exact hetzelfde dacht als hij. Het voelde niet willekeurig. Het voelde bewust. Plots klonk opnieuw dat andere geluid door de speakers. Ademhaling. Zwaar. Onregelmatig. Menselijk. Laura verstijfde zichtbaar.

“Oh God...”

Niemand in de controlekamer bewoog nog. ARES-VI was een onbemande sonde. Dat was altijd zo geweest. De missie was drie jaar eerder gelanceerd om ondergrondse trillingen onder het oppervlak van Mars te onderzoeken. Een simpele geologische missie. Goedkoop. Veilig. Volledig automatisch. Er hoorde geen stem op die opname te staan. En toch hoorde iedereen ze. Bennett zette langzaam zijn koptelefoon op en draaide het volume hoger terwijl de ademhaling door

de speakers schuurde als iemand die probeerde rustig te blijven terwijl pure paniek langzaam bezit van hem nam. Toen kwam de stem. Zwak. Vervormd. Maar zonder twijfel menselijk.

“...niet onder het zand...”

Laura draaide zich onmiddellijk naar Bennett.

“Dat zit er opnieuw in.”

De opname kraakte zwaar. Daarna opnieuw ademhaling. Sneller nu. Panischer.

“...God... het is niet dood...”

De volledige controlekamer leek plots kleiner te worden. Bennett voelde koude langs zijn rug trekken terwijl hij luisterde naar de stem die hij zestien jaar lang geprobeerd had te vergeten. Kapitein Daniel Mercer. Hij herkende hem onmiddellijk. Niet alleen de stem. Ook de angst. Want Bennett had Mercer ooit persoonlijk gekend. 1971. Edwards Air Force Base. Mercer was toen één van NASA's meest briljante testpiloten geweest. Jong. Charismatisch. Geobsedeerd door Mars. Te slim voor propaganda. Te ambitieus om bevelen blindelings te volgen. Perfect voor Daedalus. Laura keek hem voorzichtig aan.

“Wie is dat?”

Bennett antwoordde niet meteen. Zijn blik bleef hangen op de oscilloscoop waar de frequentielijnen nerveus op en neer sprongen alsof zelfs de apparatuur moeite had te verwerken wat ze ontving. Uiteindelijk sprak hij zacht.

“Een dode man.”

Laura fronste. “Wat?”

Bennett leunde langzaam achteruit terwijl herinneringen die jarenlang begraven hadden gelegen opnieuw begonnen boven te komen. Daedalus. De eerste bemande Marsmissie. Een project dat officieel nooit bestaan had. Begin jaren tachtig had NASA in absolute geheimhouding miljoenen dollars verborgen doorgeschoven naar een experimenteel programma dat bedoeld was om de Sovjets voor te blijven. Niet de maan. Mars. De missie werd uitgevoerd buiten publieke controle. Geen pers. Geen congrescommissies. Slechts een handvol mensen kende het volledige project. En Bennett was één van hen geweest. Officieel was Daedalus geannuleerd wegens technische problemen. Dat was de leugen. De waarheid was veel erger. Daedalus had Mars bereikt. En daarna was alle communicatie verdwenen. Geen wrakstukken. Geen noodsignalen. Niets. Alsof het schip simpelweg van het universum was weggeveegd. Tot nu. Plots schoot een zware metalen dreun door de opname. Iedereen in de controlekamer schrok op. Het geluid klonk alsof ergens met enorme kracht tegen staal werd geslagen. Daarna opnieuw Mercer. Maar zijn stem klonk nu anders. Niet alleen bang. Verward. Alsof hij keek naar iets wat zijn verstand onmogelijk kon verwerken.

“...de structuren...”

Ruis overstemde meerdere seconden van de transmissie.

“...exact hetzelfde...”

Bennett voelde zijn hartslag versnellen. Laura fluisterde bijna onhoorbaar:

“Welke structuren?”

Niemand antwoordde. Want diep vanbinnen begon Bennett iets te beseffen wat hij jarenlang had proberen ontkennen. Misschien had Mercer nooit ongelijk gehad. De ademhaling aan de andere kant van de opname werd steeds zwaarder. Paniek. Pure doodsangst. Daarna opnieuw Mercer.

“Ze stonden hier al...”

Een harde pieptoon sneed plots door de speakers. Laura deinsde achteruit. En toen viel de opname volledig stil. Alleen statische ruis bleef nog hoorbaar. Bennett bleef roerloos naar de monitor kijken terwijl ergens diep onder de storing plots nog een tweede geluid verscheen. Laag. Mechanisch. Bijna alsof iets enorms langzaam bewoog. Niet een machine. Iets groters. Iets levends. Toen kwam Mercer opnieuw terug. Maar deze keer fluisterde hij. Alsof hij bang was dat iets hem kon horen.

“Ze hebben gelogen over Mars...”

De opname vervormde hevig. Daarna geschreeuw. Kort. Abrupt afgebroken. En onmiddellijk daarna begon het alarmsysteem van de sonde luid door de controlekamer te galmen. Laura stond half recht.

“Mijn God...”

Bennett voelde ondertussen hoe zijn handen langzaam koud werden. Want exact op dat moment verscheen plots nieuwe data op één van de monitoren. Live transmissie actief. Iedereen verstijfde.

“Dat kan niet...” fluisterde Laura.

ARES-VI had drie uur eerder alle communicatie verloren. De sonde hoorde volledig offline te zijn. Toch stroomden nu nieuwe signalen binnen vanuit exact dezelfde sector waar Daedalus zestien jaar eerder voor het laatst was waargenomen. Sector Erebus. Bennett draaide zich onmiddellijk naar Laura.

“Open het signaal.”

Ze aarzelde zichtbaar.

“Sir...”

“Nu.”

Met trillende vingers activeerde ze de transmissie. Het scherm bleef eerst zwart. Daarna verscheen langzaam beeld. Donkerrood. Vervormd. Stofstormen. Rotsen. Een horizon die nauwelijks zichtbaar werd door de ruis. De camera bewoog schokkerig alsof iets het toestel handmatig vasthield. En toen begon het beeld langzaam omhoog te kantelen. De volledige controlekamer viel stil. Diep in de rode storm stond iets gigantisch half begraven onder het Martiaanse zand. Een piramide. Perfect zwart. Perfect intact. Veel groter dan alles wat ooit op aarde gebouwd was. Bliksem flitste kort door de stormwolken erboven terwijl de camera langzaam dichterbij zoomde. Laura fluisterde:

“Oh God...”

Maar het ergste moest nog komen. Want exact op het moment dat het beeld scherp werd, verscheen plots tekst onderaan het scherm. Niet afkomstig van NASA. Niet van de sonde.

Alsof iets anders rechtstreeks in hun systemen schreef.

WELKOM TERUG.

HOOFDSTUK 1

De Lancering

21 maart 2048

Kennedy Space Center

Florida

De lucht boven Cape Canaveral trilde van hitte terwijl duizenden mensen zich achter de veiligheidszones hadden verzameld om getuige te zijn van een moment waarvan nieuwsankers, politici en historici al maanden beweerden dat het de toekomst van de mensheid voorgoed zou veranderen. Zelfs vanop kilometers afstand domineerde de Odyssey de volledige horizon. Het schip verhief zich boven het lanceerplatform als een gigantische witte naald van staal en licht, omringd door opstijgende wolken stoom die langzaam over het beton rolden terwijl onderaan de enorme motorsecties miljoenen liters cryogene brandstof door leidingen werden gepompt met een dreunend geluid dat zelfs door de grond voelbaar bleef. Overal langs de perimeter stonden camera's opgesteld. Drones cirkelden boven de lanceertoren. Wereldwijde televisiezenders zonden onafgebroken livebeelden uit naar miljarden mensen die thuis, op luchthavens, in cafés en op gigantische publieke schermen zaten te kijken naar wat officieel werd aangekondigd als het belangrijkste menselijke vertrek sinds Apollo 11. Maar dit keer ging het niet om een bezoek. Niet om vlaggen planten en terugkeren naar huis. Dit keer vertrokken ze om te blijven. De eerste permanente missie naar Mars. Kolonisatie. Binnen enkele uren zouden twaalf mensen de aarde verlaten voor een reis waarvan niemand met absolute zekerheid kon zeggen of ze ooit nog zouden terugkeren.

Commandant Elias Vermeer stond zwijgend in de transportlift die langzaam langs de buitenzijde van het lanceerplatform omhoog schoof

terwijl hij door het dikke glas neerkeek op het immense complex dat zich beneden hen uitstreckte als een levende machine van licht, voertuigen en bewegende mensenmassa's. Van hierboven leken technici, beveiligingsteams en journalisten niet groter dan kleine schaduwen die kriskras tussen de gebouwen bewogen. Naast hem controleerde Noah Chen voor de derde keer in nauwelijks twee minuten zijn polstabelt terwijl hij zichtbaar probeerde zijn zenuwen te verbergen achter dezelfde droge humor die hij altijd gebruikte wanneer spanning te groot werd om nog comfortabel te voelen.

“Je zou denken dat ze tegen 2048 eindelijk stillere liften kunnen bouwen,” mompelde hij terwijl de metalen constructie luid kraakte onder hen.

Niemand reageerde. Niet omdat de grap slecht was. Maar omdat iedereen exact hetzelfde voelde. De spanning hing zwaar in de kleine liftcabine alsof de lucht zelf dichter geworden was naarmate ze hoger stegen richting de Odyssey. Zelfs Ryker Shaw zei niets. En dat alleen al maakte Elias ongemakkelijk. Ryker stond vooraan in de lift met zijn armen gekruist terwijl hij zwiwend naar de gigantische romp van het schip keek die steeds dichterbij kwam, alsof hij probeerde door het staal heen iets te zien wat de anderen niet konden waarnemen. Ryker Shaw was niet het soort man dat snel onder indruk raakte. Voormalig militair. Voormalig astronaut. Voormalig hoofd van drie gevaarlijke deep-space missies waarvan de details grotendeels geheim gebleven waren. Binnen NASA ging het gerucht dat Shaw ooit zes dagen volledig alleen had overleefd in een beschadigde orbiter terwijl communicatie met aarde volledig verloren was gegaan. Sindsdien leek niets hem nog echt te raken. Tot vandaag. Achter Elias trok Sofia Alvarez langzaam de mouwen van haar vluchtpak recht terwijl ze zichtbaar probeerde kalm te blijven ondanks de zenuwachtige spanning die zelfs zij niet volledig kon verbergen.

“Te laat om nog af te haken?” fluisterde ze zacht.

Elias keek kort opzij naar haar.

“Absoluut.”

Heel even verscheen een kleine glimlach op haar gezicht voordat de stilte opnieuw terugkeerde. Boven hen dreunden zware metalen geluiden door de constructie van het lanceerplatform terwijl gigantische pompsystemen brandstof richting de motoren van de Odyssey bleven persen met een diepe vibratie die Elias tot in zijn borstkas voelde resoneren. Dit was het moment waar hij bijna zijn volledige leven naartoe gewerkt had. En toch voelde het helemaal niet zoals hij zich vroeger had voorgesteld. Niet triomfantelijk. Niet historisch. Niet groots. Alleen zwaar. Misschien omdat hij ondertussen wist wat ruimtevluchten van mensen konden afnemen. Zijn blik gleed onbewust naar de kleine gouden ring rond zijn vinger voordat hij zijn hand langzaam sloot. Maya had deze lift ook genomen. Vijf jaar geleden. Zelfde platform. Zelfde hemel. Andere missie. Haar schip had de aarde nooit opnieuw bereikt. Officieel spraken de rapporten over een navigatiefout tijdens de terugkeer van Europa Station, maar Elias had lang genoeg binnen NASA gewerkt om te weten hoeveel waarheid begraven werd zodra politieke belangen, defensiecontracten en miljardenbudgetten begonnen mee te spelen. Sommige ongelukken werden niet onderzocht. Ze werden stilgemaakt. En soms voelde het alsof Maya samen met die waarheid verdwenen was. De lift vertraagde plots met een zwaar mechanisch gekreun waarna de deuren langzaam openschoven naar de toegangscorridor van de Odyssey. Iedereen stapte zwijgend uit. De lange gang richting het schip was fel verlicht en volledig afgesloten door dikke versterkte ramen waardoor de Atlantische Oceaan zichtbaar bleef onder het felle ochtendlicht van Florida. Ver beneden hen draaide de wereld ondertussen gewoon verder alsof niets bijzonders stond te gebeuren. Auto's reden over snelwegen. Golven sloegen tegen de kust. Mensen dronken koffie terwijl ze door nieuwsfeeds scrollden zonder werkelijk te beseffen hoe klein de aarde er binnen enkele dagen

voor deze twaalf mensen zou uitzien. Elias voelde plots een hand zacht tegen zijn arm. Sofia.

“Je denkt opnieuw aan haar.”

Geen vraag. Een vaststelling. Hij bleef enkele seconden zwijgend naar de oceaan kijken voordat hij uiteindelijk antwoordde.

“Ruimte vergeet niemand.”

Sofia keek hem even aan.

“Misschien is dat waarom we blijven teruggaan.”

Voor hen schoof ondertussen langzaam de enorme luchtsluis van de Odyssey open met een diepe hydraulische dreun die door de volledige corridor galmde. Het interieur van het schip baadde in zacht wit licht terwijl honderden systemen hoorbaar actief werden zodra de bemanning één voor één aan boord stapte. Noah keek onmiddellijk omhoog.

“Jezus...”

Zelfs Elias moest toegeven dat het indrukwekkend was. De centrale ring van de Odyssey strekte zich tientallen meters boven hen uit als het interieur van een futuristische kathedraal van staal, glas en bewegende lichtprojecties, terwijl transparante schermen voortdurend technische gegevens projecteerden over zuurstofreserves, reactorstatus, navigatieberekeningen en trajectcorrecties richting Mars. Dit was geen gewone missie meer. Dit was geen expeditie. Dit was het begin van een tweede menselijke wereld. Ryker draaide zich langzaam naar de bemanning. Vanaf dit moment veranderde ook zijn stem. Harder. Kouder.

“Vanaf nu bestaat er geen aarde meer voor jullie.”

Zijn woorden galmden door de enorme centrale ring terwijl het lage gezoem van de reactoren langzaam sterker begon te worden.

“Geen snelle evacuatie. Geen reddingsmissie. Geen onmiddellijke terugkeer.”

Niemand sprak. Want iedereen wist dat hij gelijk had. Ryker liet zijn blik langzaam over de gezichten van de bemanning glijden voordat hij verder sprak.

“Over zes maanden zetten wij de eerste permanente menselijke voetstappen op Mars. Wat we daar bouwen, bepaalt mogelijk de volgende honderd jaar van onze soort.”

Heel even bleef het volledig stil in het schip. Daarna begon plots overal rondom hen het diepe dreunen van de hoofdreactoren op te starten. De vloer trilde onmiddellijk onder hun voeten. Lampen dimden kort. Een computergestuurde stem vulde de centrale ring.

T-MINUS TEN MINUTES UNTIL LAUNCH.

Noah slikte zichtbaar. Mila Volkov sloot kort haar ogen alsof ze zichzelf probeerde te dwingen rustig te blijven. En ergens diep in zijn borst voelde Elias opnieuw hetzelfde vreemde gewicht dat hem al weken achtervolgde sinds NASA hen de definitieve landingscoördinaten had doorgestuurd. Sector Erebus. Een gebied dat decennialang systematisch vermeden was tijdens eerdere Marsscans wegens extreme elektromagnetische storingen. Officieel omdat het terrein te instabiel zou zijn voor veilige landingen. Maar Elias had toegang gehad tot oudere rapporten. Rapporten die nooit bedoeld waren voor publieke archieven. Bestanden die abrupt stopten. Ontbrekende satellietbeelden. Gecensureerde passages. En telkens opnieuw dezelfde naam. Erebus. Hij keek langzaam omhoog naar de gigantische metalen structuur boven hen terwijl de Odyssey steeds harder begon te trillen onder de kracht van de ontwakende motoren. Toen verscheen plots gedurende nauwelijks

één seconde een storing op één van de grote schermen langs de centrale ring. Geen cijfers. Geen systeemdata. Alleen een zwart beeld. En midden in dat zwart verscheen heel even een geometrisch symbool. Drie driehoeken. Perfect symmetrisch. Elias fronste onmiddellijk. “Zagen jullie dat?” Maar niemand antwoordde. Want exact op hetzelfde moment begonnen buiten de motoren van de Odyssey met volle kracht te ontsteken. De volledige wereld veranderde in vuur, licht en geluid.

HOOFDSTUK 2

Zes Maanden Stilte

De eerste dagen in de ruimte voelden bijna opwindend aan op een manier die geen enkele simulatie ooit echt had kunnen voorbereiden. Alles voelde nieuw. De gewichtloosheid die zelfs de eenvoudigste bewegingen veranderde in iets onnatuurlijks en elegant tegelijk. De constante zachte vibratie van de reactoren die als een tweede hartslag door de romp van de *Odyssey* bleef dreunen. De gigantische kromming van de aarde die langzaam kleiner werd achter de observatievensters terwijl de mensheid zich met elke voorbijgaande minuut verder verwijderde van de enige wereld die haar soort ooit had gekend. Zelfs slapen voelde vreemd genoeg indrukwekkend. De bemanning zweefde vastgesnoerd in smalle slaapcompartimenten terwijl het schip zich met meer dan honderdduizend kilometer per uur steeds dieper de zwarte leegte tussen aarde en Mars in brandde, en gedurende die eerste weken hing er nog iets in de lucht wat bijna op enthousiasme leek. Iedereen probeerde zich bezig te houden. Noah Chen vulde stiltes met slechte humor en technische discussies die veel te lang doorgingen. Mila Volkov organiseerde obsessief medische controles alsof discipline alleen voldoende zou zijn om de psychologische druk van de missie onder controle te houden. Sofia Alvarez bracht uren door met oude satellietbeelden van Mars analyseren alsof ze ergens in de verdwenen data van de planeet antwoorden probeerde te vinden die NASA bewust verborgen hield. En Elias probeerde vooral niet te veel na te denken. Niet over de afstand. Niet over Maya. Niet over het feit dat de aarde ondertussen iedere dag kleiner werd. Maar na drie weken begon de stilte haar echte gewicht te tonen. Niet fysieke stilte. De *Odyssey* maakte voortdurend geluid. Ventilatoren zoemden onafgebroken door de metalen gangen. Pompen dreunden diep in de romp als een mechanische bloedsomloop. Elektrische systemen klikten voortdurend alsof het schip

zelf leefde en ademde terwijl het zich door de leegte verplaatste. Nee. Het was een andere stilte die langzaam onder hun huid kroop. De afstand. De wetenschap dat er buiten de metalen muren van het schip niets menselijk meer bestond. Geen lucht. Geen geluid. Geen leven. Alleen eindeloze zwarte leegte die zich miljarden kilometers in alle richtingen uitstreckte. Elias stond alleen in de observatiekoepel terwijl de aarde als een kleine blauwwitte ster zichtbaar bleef tussen de duisternis van de ruimte. Elke dag werd ze kleiner. Nog enkele weken en ze zouden haar met het blote oog nauwelijks nog kunnen onderscheiden van de andere sterren. Hij nam zwijgend een slok koffie uit een zwevende drinkzak terwijl het zachte licht van de instrumentpanelen over zijn gezicht gleed en zich weerspiegelde in het dikke glas van de observatiekoepel. Soms vergat hij bijna dat hij nog leefde. Ruimte deed dat met mensen. Ze maakte alles tegelijk groter en kleiner. Groter omdat de leegte onmogelijk te bevatten was. Kleiner omdat menselijke problemen plots absurd onbelangrijk begonnen te voelen tegenover de schaal van het universum.

“Je slaapt opnieuw niet.”

Sofia Alvarez zweefde langzaam de observatiekoepel binnen en duwde zich met één hand af tegen de wand voordat ze gecontroleerd tot stilstand kwam naast hem. Elias keek niet op.

“Niemand slaapt hier goed.”

“Ryker wel.”

“Ryker is waarschijnlijk gebouwd in een militair laboratorium.”

Heel even verscheen een glimlach op Sofia's gezicht voordat ook zij haar blik opnieuw naar de aarde richtte. Vanuit deze afstand zag de planeet er onmogelijk vredig uit. Geen oorlogen. Geen grenzen. Geen politieke hysterie. Alleen een kleine blauwe bol zwevend in eindeloze duisternis alsof menselijke geschiedenis daar beneden nooit had bestaan.

“Raar, hè?” zei Sofia zacht.

“Wat?”

“Dat daar beneden ondertussen gewoon mensen naar hun werk rijden alsof dit allemaal niet gebeurt.”

Elias keek opnieuw naar de aarde. Vanop deze afstand voelde alles beneden bijna fictief aan. Alsof hij niet langer echt deel uitmaakte van die wereld.

“Ruimte maakt alles kleiner,” zei hij uiteindelijk.

Sofia keek kort naar hem.

“Behalve geheimen.”

Elias fronste licht.

“Wat bedoel je?”

Sofia aarzelde enkele seconden voordat ze haar tablet activeerde.

Een rood topografisch beeld van Mars verscheen tussen hen in. Sector Erebus. Alleen al het zien van die naam veroorzaakte opnieuw dat vreemde ongemak diep in Elias' borst dat hem sinds vertrek bleef achtervolgen.

“Wat ermee?” vroeg hij.

Sofia zoomde langzaam verder in op het gebied terwijl delen van het oppervlak zichtbaar werden tussen zware storingszones en ontbrekende scans.

“Heb je ooit bekeken hoeveel data hier ontbreekt?”

Elias antwoordde niet onmiddellijk. Want dat had hij. Te veel oude satellietbeelden van Erebus waren beschadigd, verdwenen of zwaar gecensureerd. Officieel door elektromagnetische interferentie. Officieus wist niemand iets. Of tenminste: niemand sprak erover. Sofia bleef naar de projectie kijken.

“Dit gebied werd bijna vijftig jaar lang systematisch vermeden door elke grote Marsmissie.”

“Misschien hadden ze daar een reden voor.”

“Of ze wilden iets verborgen houden.”

Elias keek haar zwijgend aan.

“Je begint te klinken als een complotdenker.”

“En jij klinkt als iemand die exact hetzelfde vermoedt.”

Voordat Elias kon antwoorden, sneed plots een scherp alarmsignaal door de observatiekoepel. Beiden draaiden zich onmiddellijk om.

WAARSCHUWING COMMUNICATIESTORING GEDETECTEERD

Het licht in de ruimte flikkerde kort. Daarna opnieuw. Sofia fronste onmiddellijk.

“Dat zou niet mogen gebeuren.”

Elias duwde zich meteen richting de centrale ring terwijl overal in het schip schermen begonnen te flikkeren en bemanningsleden zichtbaar gespannen uit verschillende compartimenten verschenen. De sfeer veranderde onmiddellijk. Niet paniekerig. Maar alert. Ruimte leerde mensen snel wanneer iets verkeerd voelde. Noah Chen zat reeds half in een open technisch paneel toen Elias de controlekamer binnenkwam.

“Krijg ik slecht nieuws of heel slecht nieuws?” vroeg Elias.

Noah keek zichtbaar gespannen op van zijn console.

“We verliezen voortdurend contact met de communicatiesatellieten.”

“Door zonneactiviteit?”

Noah schudde onmiddellijk zijn hoofd terwijl meerdere datastromen tegelijk over zijn schermen bewogen.

“Daar klopt het patroon niet voor.”

Op verschillende monitoren verschenen ondertussen korte zwarte flitsen tussen de systeem gegevens alsof iets het signaal doelbewust onderbrak. Niet willekeurig. Gecontroleerd. Ryker Shaw kwam de controlekamer binnen met dezelfde kalme blik die hij altijd leek te behouden, zelfs wanneer iedereen rondom hem zichtbaar nerveus werd.

“Status.”

“Communicatie valt ongeveer om de dertig seconden weg,” zei Noah terwijl hij verder werkte.

“Navigatie blijft stabiel, maar iets stoort onze externe systemen.”

Ryker keek strak naar de schermen.

“Van buiten het schip?”

“Dat denken we.”

Heel even bleef het stil in de controlekamer terwijl alleen het lage gezoem van de Odyssey hoorbaar bleef. Toen verscheen plots opnieuw dezelfde storing die Elias eerder tijdens de lancering had gezien. Het hoofdscherm werd volledig zwart. Geen data. Geen navigatieprojecties. Alleen duisternis. En midden in dat zwart verschenen langzaam drie

geometrische vormen. Driehoeken. Perfect symmetrisch. Elias voelde onmiddellijk spanning door zijn lichaam trekken.

“Daar.”

Noah keek abrupt op.

“Wat was dat?”

Maar nog voordat iemand kon reageren, verdween het beeld opnieuw. Alle systemen sprongen onmiddellijk terug normaal alsof niets gebeurd was. De schermen vulden zich opnieuw met gewone navigatiegegevens. Communicatie stabiliseerde. Alarmen vielen stil. Noah draaide zich langzaam om naar Elias.

“Jij zag dat ook, toch?”

Elias antwoordde niet onmiddellijk. Want diep vanbinnen wist hij plots één ding heel zeker. Dat symbool was geen storing. En wat er ook verborgen lag op Mars... Het wist dat ze onderweg

